

<i>Sygn. akt</i>	<i>II AKa 74/12</i>
------------------	---------------------

WYROK			
W IMIENIU			
RZECZYPOSPOLITEJ			
POLSKIEJ			
		Dnia	23 sierpnia 2012 r.
<i>Sąd Apelacyjny II</i>			
<i>Wydział Karny w R.</i>			
w składzie:			
	Przewodniczący:	SSA Stanisław Urban (spr.)	
	Sędziowie:	SSA Zbigniew Różański SSA Edward Loryś	
	Protokolant:	st. sekr. sądowy	H. R.
przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Rzeszowie			
- S. R.,			

po rozpoznaniu w dniu 23 sierpnia 2012 r.

sprawy **S. C.** oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12. k.k. i art. 300 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

T. S. (1) oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i art. 300 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

R. K. (1) oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Rzeszowie

z dnia 27 grudnia 2011 r., sygn. akt II K 19/11

I. **u t r z y m u j e** zaskarżony wyrok w mocy,

II. **z w a l n i a** oskarżonych S. C., T. S. (1) i R. K. (1) w całości od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, a poniesionymi wydatkami **o b c i ą ż a** Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

1. S. C. został oskarżony o to, że:

I. w okresie od listopada 1999 r. do lutego 2003 r. w D., M., J., J., R., S., L., woj. (...), T. woj. (...), R. woj. (...), S. woj. (...), T. woj. (...)- (...), działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, jako dyrektor generalny i prokurent spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (...) z siedzibą, w D. oraz jako prezes zarządu Przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o. w D., poprzez wprowadzenie w błąd co do sytuacji finansowej reprezentowanych przez siebie firm i ich możliwości płatniczych, doprowadził ustalone osoby i podmioty gospodarcze do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 2 075 283,16 złotych, w tym:

- w okresie od września 2000 r. do czerwca 2001 r. w D. doprowadził T. S. (2) — właściciela Firmy Handlowo-Uslugowej (...) w Z. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci materiałów instalacyjnych o łącznej wartości 194 754,52 zł,

- w okresie od lutego do kwietnia 2002 r. w T. doprowadził właścicieli spółki (...) B. i C. sp. j. w T. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem łącznej wartości 280 965,50 zł,

- w okresie od listopada 1999r. do marca 2000 r. w M. doprowadził właścicieli spółki (...) sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci osprzętu telekomunikacyjnego łącznej wartości 235 664,79 zł,

- w okresie od lipca do września 2001 r. w S. doprowadził właścicieli PPUH (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci wyrobów betonowych łącznej wartości 17 043,85 zł,

- w okresie od października do grudnia 2000 r. w L. doprowadził (...) s.c. w L. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem łącznej wartości 8338,40 zł, stanowiącym należność za usługi geodezyjno-kartograficzne,

- 26 stycznia 2001 r. w D. doprowadził właścicieli Hurtowni (...) s.c. w M. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci materiałów elektrycznych łącznej wartości 5523,44 zł,

- w okresie od kwietnia do czerwca 2001 r. w R. doprowadził właścicieli Przedsiębiorstwa Handlu (...) sp. z o.o. w R. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci materiałów budowlanych i hydraulicznych łącznej wartości 27 392,32 zł,

- w okresie od czerwca do września 2002 r. w J. doprowadził K. J. - właściciela Przedsiębiorstwa (...) w H. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem łącznej wartości 223 180,60 zł, stanowiącym należność za usługi remontowo-budowlane,

- w okresie od września 2002 r. do lutego 2003 r. w J. doprowadził PHU (...) w J. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem łącznej wartości 122 800,43 zł, stanowiącym należność za usługi remontowe i instalatorskie,

- w marcu 2000 r. w T. doprowadził właścicieli (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci osprzętu telekomunikacyjnego łącznej wartości 35 118,07 zł,

- w listopadzie 2002 r. w D. woj. (...) doprowadził J. J. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem łącznej wartości 16 096 zł, stanowiącym należność za usługi remontowe,

- w okresie od listopada 2000 r. do kwietnia 2001 r. w T. doprowadził właścicieli (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci narzędzi łącznej wartości 12 457,57 zł,
- w okresie od marca do kwietnia 2001 r. w T. doprowadził właścicieli PHU (...) sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci materiałów budowlanych łącznej wartości 5907,13 zł,
- 25 października 2002 r. w T. doprowadził właścicieli PPUH (...) s.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci drzwi przeciwpożarowych łącznej wartości 664,47 zł,
- w okresie od sierpnia do grudnia 2000 r. w T. doprowadził K. S. - właściciela Warsztatu M.-Ślusarskiego w T. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci osprzętu telekomunikacyjnego łącznej wartości 4092,49 zł,
- w okresie od maja 2000r. do kwietnia 2001 r. w D. doprowadził firmę Usługi (...) w R. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem łącznej wartości 31 338,16 zł, stanowiącym należność za usługi geodezyjne,
- w październiku 2002 r. w G. woj. (...) doprowadził właścicieli PPHU (...) s.c. z/s w G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci parapetów okiennych łącznej wartości 13 311,51 zł,
- w okresie od września do października 2002 r. w J. doprowadził G. J. - właściciela (...) w T. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem łącznej wartości 14 372 zł, stanowiącym należność za usługi remontowo-budowlane,
- we wrześniu 2002 r. w R. doprowadził właścicieli spółki (...) sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci materiałów budowlanych łącznej wartości 6238,84 zł,
- we wrześniu 2002 r. w R. doprowadził właścicieli PPUH (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci progów oraz usług monterskich łącznej wartości 2585,60 zł,
- w listopadzie 2002r. w D. doprowadził (...) S.A. w R. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem łącznej wartości 778,65 zł, stanowiącym należność za usługi serwisowe,
- we wrześniu 2002 r. w R. doprowadził właścicieli PPHU (...) sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci urządzeń alarmowych łącznej wartości 21 060,9 8 zł,
- we wrześniu 2002 r. w J. doprowadził M. K. (1) - właściciela (...) w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci tarcicy łącznej wartości 9120,96 zł,
- 16 sierpnia 2002 r. w J. doprowadził (...) sp.j. w J. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci towarów handlowych łącznej wartości 245 zł,
- w okresie od października do listopada 2002 r. w J. doprowadził właścicieli spółki cywilnej (...) s.c, o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci materiałów wykończeniowych łącznej wartości 29 159,35 zł,
- w okresie od września 2002 r. do października 2002 r. w J. doprowadził L. B. (1) - właściciela Zakładu (...) w J. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem łącznej wartości 4611,60 zł, stanowiącym należność za usługi transportowe,
- w okresie od sierpnia 2002 r. do grudnia 2002 r. w J. doprowadził E. B. - właścicielkę Zakładu Produkcji (...) w J. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci kruszywa łącznej wartości 7398,07 zł,
- w okresie od 25 października do 21 listopada 2002 r. w J. doprowadził właścicieli spółki (...) +B” B. i B. sp.j. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci materiałów budowlanych łącznej wartości 15 027,20 zł,
- w okresie od września do listopada 2002 r. w J. doprowadził L. B. (2) - właściciela Zakładu Usługowo-Handlowego w J. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci materiałów wykończeniowych łącznej wartości 9447,54 zł,

- we wrześniu 2002 r. w J. doprowadził właścicieli (...) Zakładu (...) w J. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci betonu łącznej wartości 4449,06 zł,
- w listopadzie 2002r. w J. doprowadził Z. C. (1) - właściciela Zakładu (...) w T. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem łącznej wartości 3679,52 zł, stanowiącym należność za usługi transportowe,
- w dniu 27 listopada 2002 r. w J. doprowadził właścicieli PPHU (...) sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci okien łącznej wartości 887,20 zł,
- w okresie od września do grudnia 2002 r. w J. doprowadził J. K. - Usługi (...) w M. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem łącznej wartości 11 050,76 zł, stanowiącym należność za usługi transportowe,
- we wrześniu 2002 r. w J. doprowadził właścicieli spółki (...) sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci farb łącznej wartości 1561,91 zł
- w październiku 2002 r. w J. doprowadził B. O. (1) - Usługi (...) w M. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem łącznej wartości 585,60 zł, stanowiącym należność za usługi ładowarką,
- we Wrześniu 2002r. w J. doprowadził (...) s.c. w S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem łącznej wartości 3531,90 zł, stanowiącym należność za usługi sprzętowo-transportowe,
- we wrześniu 2002 r. w S. doprowadził właścicieli PPHU (...) w S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci farb łącznej wartości 4520, 10 zł,
- w sierpniu 2001 r. w D. doprowadził (...) sp. z o.o. w K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem łącznej wartości 660,46 zł, stanowiącym należność za usługi konserwacyjne,
- we wrześniu 2002 r. w J. doprowadził właścicieli PHU (...) w J. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci materiałów budowlanych łącznej wartości 15 055,26 zł,
- w okresie od grudnia 2000 r. do stycznia 2001 r. w J. doprowadził właścicieli (...) sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci materiałów instalacyjnych o łącznej wartości 3034,90 zł,
- w październiku i listopadzie 2002 r. w J. doprowadził M. T. -właściciela Wydawnictwa (...) w J. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem łącznej wartości 22 211 zł, stanowiącym należność za usługi noclegowe,
- w okresie od 16 maja do września 2000 r. w Z. doprowadził E. C. - właściciela Zakładu (...) w Z. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci prefabrykatów żelbetowych łącznej wartości 168 827,86 zł,
- w okresie od 30 kwietnia do 31 sierpnia 2001 r. w K. doprowadził właścicieli (...) sp. z o.o. w Ś. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci wyrobów elektrotechnicznych łącznej wartości 61 574,45 zł,
- w październiku 2002 r. w J. doprowadził (...) Firma Budowlana s.c. w K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem łącznej wartości 4494 zł, stanowiącym należność za usługi remontowe,
- 5 grudnia 2002 r. w D. doprowadził właścicieli PHU (...) w R. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci młota pneumatycznego łącznej wartości 3872,28zł,
- końcem 1999 r. w D. doprowadził R. G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem łącznej wartości 18 371,82 zł, stanowiącym należność za usługi geodezyjne,
- w lipcu 2000 r. w S. doprowadził właścicieli Zakładu (...) sp. z o.o. w S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci rur PCV łącznej wartości 20 557,35 zł,

- w okresie od września do listopada 2002 r. w R. doprowadził M. O. - właściciela ZPCHr (...) w D. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci materiałów elektrotechnicznych łącznej wartości 62 804,06 zł,
 - 18 listopada i 31 grudnia 2002 r. w D. doprowadził właścicieli Firmy Handlowo-Usługowej (...) sp.j. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci wyposażenia sanitarnego łącznej wartości 14 492,03 zł,
 - 11 października i 7 listopada 2002 r. w D. doprowadził Z. C. (2) - właściciela Firmy Handlowej (...) w D. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci akcesoriów motoryzacyjnych łącznej wartości 886,50 zł,
 - 20 września 2002 r. w D. doprowadził (...) sp. z o.o. w D. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem wartości 543,51 zł, stanowiącym należność za usługę transportową,
 - w okresie od listopada 2002 r. do stycznia 2003r, w D. doprowadził właścicieli (...) s.c. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci akcesoriów motoryzacyjnych i usług serwisowych łącznej wartości 1 553,76 zł,
 - w okresie od sierpnia do września 2002 r. w D. doprowadził właścicieli (...) sp.j. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci dachówki łącznej wartości 26 273,26 zł,
 - 14 czerwca 2002 r. i 13 lutego 2003 r. w D. doprowadził J. D. – właściciela (...) Usługi (...) w D. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem łącznej wartości 678,83 zł, stanowiącym należność za usługi informatyczne,
 - w okresie od listopada 2000 r. do stycznia 2001 r. w D. doprowadził (...) sp. z o.o. w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem łącznej wartości 3971,14 zł, stanowiącym należność za usługi serwisowe i części zamienne,
 - w okresie od marca do maja 2000 r. w D. doprowadził J. B. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem łącznej wartości 7119,39 zł, stanowiącym należność za usługi geodezyjne,
 - w listopadzie 2000 r. w D. doprowadził D. B.- właścicielkę (...) w B. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem łącznej wartości 1750 zł, stanowiącym należność za usługi poligraficzne,
 - 9 marca 2001 r. w T., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc prezesem zarządu Przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o. w D., doprowadził właścicieli (...) w T. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci akcesoriów komputerowych łącznej wartości 1589,66 zł,
 - w marcu 2002 r. w D., wspólnie i w porozumieniu z R. K. (1), poprzez wprowadzenie w błąd co do zamiaru podjęcia współpracy pomiędzy Przedsiębiorstwem (...) sp. z o.o. w D. a Przedsiębiorstwem (...) w H., doprowadził K. J. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 250 000 zł, stanowiącym pożyczkę, nie mając zamiaru jej zwrotu,
- to jest o przestępstwo z art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 294 §1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

II. w okresie od października 2001 r. do lutego 2003 r. w D. woj. (...), w celu udaremnienia wykonania orzeczeń Sądów:

Rejonowego w R. sygn. akt VGNC 4623/01, Rejonowego w R. sygn. akt VNg 1774/01, Rejonowego w K. sygn. VGC 200/02, Okręgowego w R. sygn. akt VI GC 464/01, Okręgowego w Ś. sygn. akt VI Ng 431/02, Okręgowego w R. sygn. akt VI GNc 742/02, Rejonowego w R. sygn. akt VGC 145/02, Rejonowego dla miasta stołecznego W. sygn. akt XV GNc 76/02, jako dyrektor generalny i prokurent spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (...) z siedzibą w D., działając sam oraz z T. S. (1), udaremniał lub uszczuplił zaspokojenie wierzycieli spółki, tj. T. S. (2), (...) B. i C. sp.j. w T.. (...) sp. z o.o. w M., (...) s.c. w M., Grupa (...) w W., (...) sp. z o.o. w R., M. G., PHU (...) sp. z o.o. w T., (...) s.c. w L., PPUH (...) w S., PHU (...) w J., (...) w T., E. B., L. B. (1), (...) s.c. w J., (...) sp.j. w J., M. K. (1), PPHU (...) sp. z o.o. w R., PPUH (...) w R., G. J., K. J., PPHU (...) s.c. w G., B. D., K. S., PPUH (...) s.c. T. „FH (...), E. C., (...) sp. z o.o. w D., Zakładu Opieki Zdrowotnej w D., M. K., „B+B” B. i B. sp. j. w J., Przedsiębiorstwo (...) we W., PHU (...) w J., (...) w S., (...) sp. z o.o. w K., PPHU (...) w S., (...) s.c. w S., B. O. (1), (...) sp. z o.o. w J., J. K., PPHU (...) sp. z o.o. w J., Z. C. (1), L. B. (2), J. J., M. T., Firma Budowlana (...) s.c. w K., (...) sp. z o.o. w Ś., Zakład (...) sp. z o.o. w S., (...) Zakład (...) w J., (...)

sp. z o.o. w R., PHU (...) w R., (...) sp. z o.o. w D., (...) sp. z o.o. PPUH (...) sp. z o.o. w R., (...) s.c. w D., (...) sp.j. w D., Spółdzielnia Mieszkaniowa w D., (...) w J., (...) w T., (...) w R., L. B. (2), (...) S.A. w R., J. D., (...) sp. z o.o. w W., (...) w D., (...) S.A. w W., (...) SA. w N. i R., (...) sp. z o.o. w W., (...) sp. z o.o. w P., (...) SA. w W., (...) w G., Biuro (...) w D. (...) w W., PPUH (...) sp. z o.o. w R., (...) Towarzystwo (...) w W., (...) sp. z o.o. w (...) sp. z o.o. w M., Miejski Ośrodek Sportu i Rekreacji w J., Bank (...) SA. I Oddział w R., Z. C. (2), M. O., R. J. B., D. B., Agencji (...) w B. przez to, że:

- 17 października 2001 r. zbył samochód osobowy marki F. (...) o nr rej. (...) stanowiący własność spółki,
- 16 stycznia 2003 r., działając wspólnie i w porozumieniu z T. S. (1), nabył i przerejestrował samochód ciężarowy marki F. (...) o nr rej. (...) stanowiący własność spółki na siebie jako osobę fizyczną,
- 12 lutego 2002 r. zbył samochód ciężarowe- osobowy NYSA 522 o nr rej. (...) stanowiący własność spółki,
- 7 lutego 2003 r. działając wspólnie i w porozumieniu z T. S. (1) nabył i przerejestrował samochód osobowy marki V. (...) o nr rej. (...) stanowiący własność spółki na siebie jako osobę fizyczną -

tj. przestępstwo z art 300 §2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

2. T. S. (1) został oskarżony o to, że:

III. 29 maja 2002r. w T. woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc zastępcą dyrektora do spraw inwestycji (...) sp. z o.o. w D., poprzez wprowadzenie w błąd co do sytuacji finansowej reprezentowanej przez siebie firmy i jej możliwości płatniczych, doprowadził (...) sp. z o.o. w T. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci kabli energetycznych łącznej wartości 28 152,51 zł

IV. w okresie od 30 września do 31 października 2002 r. w J. woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc zastępcą dyrektora do spraw inwestycji (...) sp. z o.o. w D., poprzez wprowadzenie w błąd co do sytuacji finansowej reprezentowanej przez siebie firmy i jej możliwości płatniczych, doprowadził MOSIR w J. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem łącznej wartości 19 088,08 zł, stanowiącym należności za usługi noclegowe
tj. o ciąg przestępstw z art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 91 §1 k.k.

V. w okresie od lutego 2001 r. do marca 2003 r. w D. woj. (...), w celu udaremnienia wykonania orzeczeń Sądów: Rejonowego w R. sygn. akt VGNC 4623/01, Rejonowego w R. sygn. akt V Ng 1774/01, Rejonowego w K. sygn. VGC 200/02, Okręgowego w R. sygn. akt VI GC 464/01, Okręgowego w Ś. sygn. akt VI Ng 431/02, Okręgowego w R. sygn.

akt VI GNc 742/02, Rejonowego w R. sygn. akt V GC 145/02, Rejonowego dla miasta stołecznego W. sygn. akt XV GNc 76/02 jako zastępca dyrektora do spraw inwestycji (...) sp. z o.o. w D., a następnie pełnomocnik spółki działając sam oraz ze S. C. udaremniał lub uszczuplił zaspokojenie wierzycieli spółki tj. T. S. (2), (...) B. i C. sp.j. w T.. (...) sp. z o.o. w M., (...) s.c w M., Grupa (...) w W. ,, (...) sp. z o.o. w R., M. G., PHU (...) sp. z o.o. w T., (...) s.c w L., PPUH (...) w S., PHU (...) w J., (...) w T., E. B., L. B. (1), (...) s.c. w J., (...) sp.j. w J., M. K. (1), PPHU (...) sp. z o.o. w R., PPUH (...) w R., G. J., K. J., PPHU (...) s.c w G., B. D., K. S., PPUH (...) s.c. T. „FH (...), E. C., (...) sp. z o.o. w D., Zakładu Opieki Zdrowotnej w D., M. K., „B+B” B. i B. sp. j. w J., Przedsiębiorstwo (...) we W., PHU (...) w J., (...) w S., (...) sp. z o.o. w K., PPHU (...) w S., (...) ś.c. w S., B. O. (1), (...) sp. z o.o. w J., J. K., PPHU (...) sp. z o.o. w J., Z. C. (1), L. B. (2), J. J., M. T., Firma Budowlana (...) s.c. w K., (...) sp. z o.o. w Ś., Zakład (...) sp. z o.o. w S., (...) Zakład (...) w J., (...) sp. z o.o. w R., PHU (...) w R., (...) sp. z o.o. w D., (...) sp. z o.o. PPUH (...) sp. z o.o. w R., (...) s.c. w D., (...) sp.j. w D., Spółdzielnia Mieszkaniowa w D., (...) w J., (...) w T., (...) w R., L. B. (2), (...) S.A. w R., J. D., (...) sp. z o.o. w W., (...) w D., (...) S.A. w W., (...) S.A. w N. i R., (...) sp. z o.o. w W., (...) sp. z o.o. w P., (...) S.A. w W., (...) w G., Biuro (...) w D. (...) w W., PPUH (...) sp. z o.o. w R., (...) Towarzystwo (...) w W., (...) sp. z o.o. w D. (...) sp. z o.o. w M., Miejski Ośrodek Sportu i Rekreacji w J., Bank (...) S.A. I Oddział w R., Z. C. (2), M. O., R. J. B., D. B., Agencji (...) w B. przez to, że:

- 14 lutego 2001 r. zbył samochód marki Ż. (...) o nr rej. (...) stanowiący własność spółki,

- 8 lutego 2002 r. zbył samochód ciężarowe- osobowy marki NYSA o nr rej. (...) stanowiący własność spółki,
- 10 maja 2002r. zbył samochód osobowy marki U. (...) o nr rej. (...) stanowiący własność spółki,
- 16 stycznia 2003r. działając wspólnie i w porozumieniu ze S. C. zbył samochód ciężarowy marki F. (...) o nr rej. (...) stanowiący własność spółki,
- 7 lutego 2003r. działając wspólnie i w porozumieniu ze S. C. zbył samochód osobowy marki V. (...) o nr rej. (...) stanowiący własność spółki,
- 11 lutego 2003 r. zbył samochód osobowy marki D. (...) o nr rej. (...),
- 17 lutego 2003 r. zbył ciągnik URSUS C 360 o nr rej. (...) stanowiący własność spółki
- 4 marca 2003 r. zbył ciągnik URSUS C 360 o nr rej. (...) stanowiący własność spółki,
- 11 marca 2003 r. zbył samochód marki F. (...) o nr rej. (...) stanowiący własność spółki,

tj. o przestępstwo z art. 300 §2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

3. R. K. (1) został oskarżony o to, że:

VI. w grudniu 2001 r. w S., woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc prezesem zarządu Przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o. w D., poprzez wprowadzenie w błąd co do sytuacji finansowej reprezentowanej przez siebie firmy i jej możliwości płatniczych, doprowadził właścicieli (...) sp. z o.o. w S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w związku z nieuiszczeniem zapłaty za sprzęt telekomunikacyjny łącznej wartości 26 077,50 złotych -

tj. o przestępstwo z art. 286 §1 k.k.

VII. w marcu 2002 r. w D., woj. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu ze S. C., poprzez wprowadzenie w błąd co do zamiaru podjęcia współpracy pomiędzy Przedsiębiorstwem (...) sp. z o.o. w D. a Przedsiębiorstwem (...) w H., doprowadził K. J. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 250 000 złotych, stanowiącym pożyczkę, nie mając zamiaru jej zwrotu, przy czym zarzuconego mu przestępstwa dopuścił się w stosunku do mienia znacznej wartości

tj. o przestępstwo z art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 294 §1 k.k.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie wyrokiem z dnia 27 grudnia 2011 r., sygn. akt II K 19/11

- **u z n a ł o s k a r ż o n e g o S. C.** za winnego tego, że w okresie od 1 lipca 2000 r. do grudnia 2002 r. w D., M., J., J., R., S., L., woj. (...), T. woj. (...), R. woj. (...), S. woj. (...), w T. woj. (...)- (...), działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, jako dyrektor generalny i prokurent spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (...) z siedzibą w D. poprzez wprowadzenie w błąd pokrzywdzone firmy i osoby co do sytuacji finansowej spółki, a w szczególności zatajenie faktu, że istnieją wobec niej podstawy do zgłoszenia upadłości, czym doprowadził ustalone osoby i firmy do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 1 670 240,46 zł, w tym:

- w okresie od września 2000 r. do czerwca 2001 r. w D. doprowadził T. S. (2) - właściciela Firmy Handlowo-Usługowej (...) w Z. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci materiałów instalacyjnych o łącznej wartości 194 754,52 zł,

- w okresie od lutego do kwietnia 2002 r. w T. doprowadził właścicieli spółki (...) B. i C. sp. j. w T. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem łącznej wartości 280 965,50 zł,

- w okresie od lipca do września 2001 r. w S. doprowadził właścicieli PPUH (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci wyrobów betonowych łącznej wartości 17 043,85 zł,
- w okresie od września do października 2000 r. w L. doprowadził (...) s.c. w L. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem łącznej wartości 8338,40 zł, stanowiącym należność za usługi geodezyjno-kartograficzne,
- 26 stycznia 2001 r. w D. doprowadził właścicieli Hurtowni (...) s.c. w M. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci materiałów elektrycznych łącznej wartości 5523,44 zł,
- w okresie od marca do maja 2001 r. w R. doprowadził właścicieli Przedsiębiorstwa Handlu (...) sp. z o.o. w R. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci materiałów budowlanych i hydraulicznych łącznej wartości 27 392,32 zł,
- w okresie od czerwca do września 2002 r. w J. doprowadził K. J. - właściciela Przedsiębiorstwa (...) w H. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem łącznej wartości 223 180,60 zł, stanowiącym należność za usługi remontowo-budowlane,
- w okresie od września 2002 r. do grudnia 2002 r. w J. doprowadził PHU (...) w J. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem łącznej wartości 84 001,48 zł, stanowiącym należność za usługi remontowe i instalatorskie,
- w listopadzie 2002 r. w D., woj. (...), doprowadził J. J. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem łącznej wartości 16 096,00 zł, stanowiącym należność za usługi remontowe,
- w okresie od listopada 2000 r. do kwietnia 2001 r. w T. doprowadził właścicieli (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci narzędzi łącznej wartości 12 457,57 zł,
- w okresie od marca do kwietnia 2001 r. w T. doprowadził właścicieli PHU (...) sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci materiałów budowlanych łącznej wartości 5907,13 zł,
- 25 października 2002 r. w T. doprowadził właścicieli PPUH (...) s.c. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci drzwi przeciwpożarowych łącznej wartości 664,47 zł,
- w okresie od sierpnia do grudnia 2000 r. w T. doprowadził K. S. - właściciela Warsztatu M.-Ślusarskiego w T. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci osprzętu telekomunikacyjnego łącznej wartości 4092,49 zł,
- w okresie od września 2000 r. do kwietnia 2001 r. w D. doprowadził firmę Usługi (...) w R. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem łącznej wartości 6505,60 zł, stanowiącym należność za usługi geodezyjne,
- w październiku 2002 r. w G., woj. (...), doprowadził właścicieli PPHU (...) s.c. z/s w G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci parapetów okiennych łącznej wartości 13 311,51 zł,
- w okresie od września do października 2002 r. w J. doprowadził G. J. - właściciela (...) w T. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem łącznej wartości 14 372,00 zł, stanowiącym należność za usługi remontowo-budowlane,
- we wrześniu 2002 r. w R. doprowadził właścicieli spółki (...) sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci materiałów budowlanych łącznej wartości 6238,84 zł,
- we wrześniu 2002 r. w R. doprowadził właścicieli PPUH (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci progów oraz usług monterskich łącznej wartości 2585,60 zł,
- w listopadzie 2002 r. w D. doprowadził (...) SA. w R. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem łącznej wartości 778,65 zł, stanowiącym należność za usługi serwisowe,

- we wrześniu 2002 r. w R. doprowadził właścicieli PPHU (...) sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci urządzeń alarmowych łącznej wartości 21 060,98 zł,
- we wrześniu 2002 r. w J. doprowadził M. K. (1) – właściciela (...) w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci tarcicy łącznej wartości 9120,96 zł,
- 16 sierpnia 2002 r. w J. doprowadził (...) sp.j. w J. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci towarów handlowych łącznej wartości 245 zł,
- w okresie od października do listopada 2002 r. w J. doprowadził właścicieli spółki cywilnej (...) s.c. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci materiałów wykończeniowych łącznej wartości 29 159,35 zł,
- w październiku 2002 r. w J. doprowadził L. B. (1) - właściciela Zakładu (...) w J. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem łącznej wartości 4611,60 zł, stanowiącym należność za usługi transportowe,
- w okresie od października 2002 r. do listopada 2002 r. w J. doprowadził E. B. - właścicielkę Zakładu Produkcji (...) w J. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci kruszywa łącznej wartości 6398,07 zł,
- w okresie od 25 października do 21 listopada 2002 r. w J. doprowadził właścicieli spółki (...) + B” B. i B. sp.j. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci materiałów budowlanych łącznej wartości 15 027,20 zł,
- w okresie od września do listopada 2002 r. w J. doprowadził L. B. (2)-właściciela Zakładu Usługowo-Handlowego w J. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci materiałów wykończeniowych łącznej wartości 9447,54 zł,
- we wrześniu 2002 r. w J. doprowadził właścicieli (...) Zakładu (...) w J. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci betonu łącznej wartości 4449,06 zł,
- w listopadzie 2002 r. w J. doprowadził Z. C. (1) - właściciela Zakładu (...) w T. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem łącznej wartości 3679,52 zł, stanowiącym należność za usługi transportowe,
- w dniu 27 listopada 2002 r. w J. doprowadził właścicieli PPHU (...) sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci okien łącznej wartości 887,20 zł,
- w okresie od września do grudnia 2002 r. w J. doprowadził J. K.- Usługi (...) w M. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem łącznej wartości 11 050,76 zł, stanowiącym należność za usługi transportowe i dostarczony piasek,
- we wrześniu 2002 r. w J. doprowadził właścicieli spółki (...) sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci farb łącznej wartości 1561,91 zł,
- w październiku 2002 r. w J. doprowadził B. O. (2) – Usługi (...) w M. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem łącznej wartości 585,60 zł, stanowiącym należność za usługi ładowarką,
- we wrześniu 2002 r. w J. doprowadził (...) s.c. w S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem łącznej wartości 3531,90 zł, stanowiącym należność za usługi sprzętowo-transportowe,
- we wrześniu 2002 r. w S. doprowadził właścicieli PPHU (...) w S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci farb łącznej wartości 4520,10 zł,
- w sierpniu 2001 r. w D. doprowadził (...) sp. z o.o. w K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem łącznej wartości 660,46 zł, stanowiącym należność za usługi konserwacyjne,
- we wrześniu 2002 r. w J. doprowadził PHU (...) T. M. w J. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci materiałów budowlanych łącznej wartości 15 055,26 zł,

- w okresie od października do listopada 2002 r. w J. doprowadził M. T. - właściciela Wydawnictwa (...) w J. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem łącznej wartości 22 211,00 zł, stanowiącym należność za usługi noclegowe,
- w okresie od 3 lipca 2000 r. do 21 lipca 2000 r. w Z. doprowadził E. C. - właściciela Zakładu (...) w Z. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci prefabrykatów żelbetowych łącznej wartości 129 390,82 zł,
- w okresie od 30 kwietnia do 31 sierpnia 2001 r. w K. doprowadził właścicieli (...) sp. z o.o. w Ś. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci wyrobów elektrotechnicznych łącznej wartości 61 574,45 zł,
- w październiku 2002 r. w J. doprowadził (...) Firma Budowlana s.c. K. M. i S. F. w K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem łącznej wartości 4.494,00 zł, stanowiącym należność za usługi remontowe,
- 5 grudnia 2002 r. w D. doprowadził właścicieli PHU (...) w R. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci młota pneumatycznego łącznej wartości 3872,28 zł,
- w lipcu 2000 r. w S. doprowadził właścicieli Zakładu (...) sp. z o.o. w S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci rur PCV łącznej wartości 20 557,35 zł,
- w okresie od września do listopada 2002 r. w R. doprowadził M. O. - właściciela ZPCHr (...) w D. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci materiałów elektrotechnicznych łącznej wartości 62 804,06 zł,
- w okresie od 18 listopada do grudnia 2002 r. w D. doprowadził właścicieli Firmy Handlowo-Uslugowej (...) sp.j. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci wyposażenia sanitarnego łącznej wartości 14 492,03 zł,
- w okresie od 11 października do 7 listopada 2002 r. w D. doprowadził Z. C. (2) - właściciela Firmy Handlowej (...) w D. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci akcesoriów motoryzacyjnych łącznej wartości 886,50 zł,
- 20 września 2002 r. w D. doprowadził (...) sp. z o.o. w D. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem wartości 543,51 zł, stanowiącym należność za usługę transportową,
- w okresie od listopada 2002 r. do grudnia 2002 r. w D. doprowadził właścicieli (...) s.c. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci akcesoriów motoryzacyjnych i usług serwisowych łącznej wartości 1 262,41 zł,
- w okresie od sierpnia do września 2002 r. w D. doprowadził właścicieli (...) sp.j. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci dachówki łącznej wartości 25 273,26 zł,
- w dniu 14 czerwca 2002 r. w D. doprowadził J. D. - właściciela (...) Usługi (...) w D. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem łącznej wartości 305 zł, stanowiącym należność za usługi informatyczne,
- w okresie od listopada 2000 r. do stycznia 2001 r. w D. doprowadził (...) sp. z o.o. w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem łącznej wartości 3971,14 zł, stanowiącym należność za usługi serwisowe i części zamienne,
- w listopadzie 2000 r. w D. doprowadził D. B. - właścicielkę (...) w B. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem łącznej wartości 1750 zł, stanowiącym należność za usługi poligraficzne,

to jest za winnego popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 294 § 1 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k. **s k a z a ł** go na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych przyjmując jedną stawkę za równoważną kwocie 20 zł (dwadzieścia złotych),

na podstawie art. 46 § 1 k.k. **o r z e k ł** wobec oskarżonego S. C. środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę:

- na rzecz (...) sp. z o.o. w R. kwoty 20 000 zł (dwadzieścia tysięcy złotych),

- solidarnie na rzecz A. T., W. W., A. M. (1), A. M. (2), J. W. - współników spółki cywilnej (...) w L. kwoty 5338,40 zł (pięć tysięcy trzysta trzydzieści osiem złotych 40/100),

- na rzecz (...) S.A. w R. kwoty 778,65 zł (siedemset siedemdziesiąt osiem złotych 65/100),

- na rzecz (...) Zakładu (...) w J. Gospodarstwo (...) w L. kwoty 4449,06 zł (cztery tysiące czterysta czterdzieści dziewięć 06/100 złotych),

- **u z n a ł** oskarżonego S. C. winnym tego, że w okresie od października 2001 r. do lutego 2003 r. w D., woj. (...), w celu udaremnienia wykonania orzeczeń Sądów: Rejonowego w R. sygn. akt V GNC 4623/01, Rejonowego w R. sygn. akt V Ng 1774/01, Rejonowego w K. sygn. V GC 200/02, Okręgowego w R. sygn. akt VI GC 464/01, Okręgowego w Ś. sygn. akt VI Ng 431/02, Okręgowego w R. sygn. akt VI GNc 742/02, Rejonowego w R. sygn. akt V GC 145/02, Rejonowego dla miasta stołecznego W. sygn. akt XV GNc 76/02 jako dyrektor generalny i prokurent spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (...) z siedzibą w D. działając sam oraz z T. S. (1) udaremnił lub uszczuplił zaspokojenie wierzycieli spółki tj. T. S. (2), (...) B. i C. sp.j. w T., (...) sp. z o.o. w M., (...) s.c w M., Grupa (...) w W., (...) sp. z o.o. w R., M. G., PHU (...) sp. z o.o. w T., (...) s.c. w L., PPUH (...) w S., PHU (...) w J., (...) w T., E. B., L. B. (1), (...) s.c. w J., (...) sp.j. w J., M. K. (1), PPHU (...) sp. z o.o. w R., PPUH (...) w R., G. J., K. J., PPHU (...) s.c w G., B. D., K. S., PPUH (...) s.c. T. „FH (...), E. C., (...) sp. z o.o. w D., Zakładu Opieki Zdrowotnej w D., M. K., „B+B” B. i B. sp. j. w J., Przedsiębiorstwo (...) we W., PHU (...) w J., (...) w S., (...) sp. z o.o. w K., PPHU (...) w S., (...) s.c. w S., B. O. (2), (...) sp. z o.o. w J., J. K., PPHU (...) sp. z o.o. w J., Z. C. (1), L. B. (2), J. J., M. T., Firma Budowlana (...) s.c. w K., (...) sp. z o.o. w Ś., Zakład (...) sp. z o.o. w S., (...) Zakład (...) w J., (...) sp. z o.o. w R., PHU (...) w R., (...) sp. z o.o. w D., (...) sp. z o.o. PPUH (...) sp. z o.o. w R., (...) s.c. w D., (...) sp.j. w D., Spółdzielnia Mieszkaniowa w D., (...) w J., (...) w T., (...) w R., L. B. (2), (...) SA. w R., J. D., (...) sp. z o.o. w W., (...) w D., (...) S.A. w W., (...) SA. w N. i R., (...) sp. z o.o. w W., (...) sp. z o.o. w P., (...) S.A. w W., (...) w G., Biuro (...) w D. (...) w W., PPUH (...) sp. z o.o. w R., (...) Towarzystwo (...) w W., (...) sp. z o.o. w D. (...) sp. z o.o. w M., Miejski Ośrodek Sportu i Rekreacji w J., Bank (...) SA. I Oddział w R., Z. C. (2), M. O., R. J. B., D. B., Agencji (...) w B. przez to, że:

- 17 października 2001r. zbył samochód osobowy marki F. (...) o nr rej. (...) stanowiący własność spółki,

- 12 lutego 2002r. zbył samochód ciężarowo- osobowy NYSA 522 o nr rej. (...) stanowiący własność spółki,

- co stanowi występki z art. 300 §2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 300 § 2 k.k. **s k a z a ł** go na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności

- na podstawie art. 85 i 86 § 1 k.k. w miejsce orzeczonych jednostkowych kar pozbawienia wolności **o r z e k ł** wobec **oskarżonego S. C. karę łączną 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności**

- na podstawie art. 69 § 1 i 2 i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności **warunkowo zawiesił** na okres próby **3 (trzech) lat,**

- **u z n a ł oskarżonego T. S. (1)** winnym czynu opisanego powyżej w punkcie III stanowiącego występki opisany w art. 286 § 1 k.k.,

- **u z n a ł oskarżonego T. S. (1)** winnym czynu opisanego powyżej w punkcie IV stanowiącego występki z art. 286 § 1 k.k.

i przyjął, że powyżej opisane czyny wchodzą w skład ciągu przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k.k.,

- na podstawie art. 286 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. **s k a z a ł** go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

- **u z n a ł oskarżonego T. S. (1)** winnym czynu opisanego powyżej w punkcie V stanowiącego występki z art. 300 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i na podstawie tego przepisu **s k a z a ł** go na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

- na podstawie art. 85 i 86 § 1 k.k. **o r z e k ł** wobec oskarżonego **T. S. (1) karę łączną 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności**

- na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności **warunkowo zawiesił na okres próby lat 2 (dwóch),**

- **u z n a ł oskarżonego R. K. (1)** winnym czynu opisanego powyżej w punkcie VI stanowiącego występki z art. 286 § 1 k.k. i na podstawie tego przepisu **s k a z a ł** go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

- **u z n a ł oskarżonego R. K. (1)** winnym czynu opisanego powyżej w punkcie VII stanowiącego występki z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i na podstawie art. 294 § 1 k.k. **s k a z a ł** go na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

- na podstawie art. 85 i 86 § 1 k.k. w miejsce orzeczonych jednostkowych kar pozbawienia wolności **o r z e k ł karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,**

- na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności **warunkowo zawiesił na okres próby lat 3 (trzech),**

- na podstawie art. 627 k.p.k. **z a s q d z i ł** na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonego S. C., T. S. (1) i R. K. (1) koszty sądowe w całości.

Powyższy wyrok zaskarżony został przez obrońców oskarżonych.

Apelacja obrońcy oskarżonego S. C. zaskarża wyrok w części dotyczącej:

1. uznania oskarżonego S. C. winnym tego, że w okresie od lipca 2000 r. do grudnia 2002 r. w D., M., J., J., R., S., L., woj. (...), T. woj. (...), R. woj. (...), S. woj. (...), T. woj. (...)- (...), działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, jako dyrektor generalny i prokurent spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (...) z siedzibą w D., poprzez wprowadzenie w błąd pokrzywdzone firmy i osoby co do możliwości wywiązania się z zaciągniętych zobowiązań przez firmę, którą reprezentował w ten sposób, że zataił jej sytuację finansową, czym doprowadził ustalone osoby i firmy do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 1 670 240,46 zł, tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

2. uznania oskarżonego S. C. winnym tego, że w okresie od października 2001 r. do lutego 2003 r. w D., woj. (...) w celu udaremnienia wykonania orzeczeń Sądów, jako dyrektor generalny i prokurent spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (...) z siedzibą w D., działając sam oraz z T. S. (1), udaremnił lub uszczuplił zaspokojenie wierzycieli spółki wymienionych w wyroku przez to, że 17 października 2001 r. zbył samochód osobowy marki F. (...) o nr rej. (...) oraz 12 lutego 2002 r. zbył samochód ciężarowo- osobowy

NYSA 522 o nr rej. (...) stanowiące własność spółki, tj. przestępstwa z art. 300 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w sytuacji, gdy w miesiącu XII 2002 r. oskarżony został wybrany na stanowisko starosty i przestał faktycznie pełnić funkcje w spółce, a nadto braku rozważenia, że w przypadku braku sprzedaży opisanych ruchomości ponoszenie wydatków na ich utrzymanie było faktycznym działaniem na szkodę spółki,

3. wymierzenia oskarżonemu S. C. na podstawie art. 46 § 1 k.k. środka karnego w postaci obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem w łącznej kwocie 30 566,11 zł.

Na podstawie art. 427 § 2 i 438 pkt. 1, 2, 3 i 4 k.p.k. powyższemu wyrokowi **z a r z u c i ł:**

1. naruszenie przepisu prawa materialnego, tj.:

- art. 286 § 1 k.k. przez przyjęcie, że dopuszczalne jest uznanie oskarżonego S. C. winnym umyślnego przestępstwa oszustwa, podczas gdy oskarżony nie wypełnił swoim zachowaniem znamion czynu zabronionego zawartych w tym przepisie, w szczególności nie wprowadził swoich kontrahentów w błąd,

- art. 286 § 1 k.k. przez przyjęcie, że dopuszczalne jest uznanie oskarżonego S. C. winnym przestępstwa uregulowanego w tym przepisie, podczas gdy oskarżony nie zrealizował znamion strony podmiotowej występkę oszustwa, gdyż działał z zamiarem zwrotu należności w sytuacji gdy oskarżony nikogo nigdy nie dezinformował, nigdy nie zataił w stosunkach z kontrahentami stanu finansowego spółki, nikogo nie zapewniał o dobrej kondycji finansowej spółki,

- art. 300 § 2 k.k. - poprzez uznanie oskarżonego S. C. winnym tego występkę, podczas gdy zbywając samochody P. 126p i NYSA 522 należące do spółki (...):

- nie zrealizował znamienia strony podmiotowej, gdyż nie działał on z zamiarem udaremnienia wykonania orzeczenia Sądów, w opisanym okresie czasu nie było jeszcze tytułów wykonawczych i egzekucji komorniczych,

- nie uszczuplił zaspokojenia wierzycieli spółki, gdyż środki które spółka otrzymała za wyżej wymienione auta zostały przeznaczone na spłacenia wierzycieli (gdyby auta nie zostały sprzedane prawdopodobnie ich wartość niedługo spałałaby do zera a spółka musiałaby ponieść dodatkowe koszty związane z utylizacją).

2/ naruszenie przepisów prawa procesowego, tj.:

- art. 4, art. 7 k.p.k. przez oparcie rozstrzygnięcia jedynie na wersji zdarzeń przedstawionej przez oskarżenie i pominięciu przy ustalaniu stanu faktycznego sprawy tej części wyjaśnień oskarżonego S. C., w której opisuje on że to nielojalna postawa inwestora (...) w J. oraz nierzetelnie wykonywana praca przez firmę (...) z H. spowodowała, że firma (...) sp. z o.o. znalazła się w bardzo trudnej sytuacji, co w konsekwencji skutkowało tym, że nie była w stanie wywiązać się z zaciągniętych zobowiązań wobec dostawców i podwykonawców.

- art. 4, art. 7 k.p.k. przez odmówienie wiary wyjaśnieniom oskarżonego S. C., że spłacenie należności firmy było znacznie utrudnione przez funkcjonowanie w warunkach ogromnego kryzysu, a sam oskarżony nie miał zamiaru nikogo oszukać ani wyłudzić żadnych pieniędzy (nie działał umyślnie ani z zamiarem bezpośrednim ani z ewentualnym).

- art. 4, art. 7, art. 424 k.p.k. poprzez z jednej strony uznanie za wiarygodne zeznań świadków, którzy nie mieli problemów z wyegzekwowaniem należności od T. (E. K., R. R. czy S. M., oraz świadek S.), a z drugiej strony brak zakwalifikowania ich jako świadczących o tym, iż oskarżony C. starał się normalnie prowadzić działalność i nie chciał żadnego z kontrahentów oszukać.

- art. 4, art. 7, art. 424 k.p.k. przez odmówienie wiary wyjaśnieniom oskarżonego S. C. oraz braku rozważenia tej kwestii w orzeczeniu, że bank - wierzyciel (...) S.A. I Oddział w R. nie dopilnował właściwej (...) w R., czym działał na szkodę wierzycieli T.. Wycena komornika była rażąco niska (ok. 680 000 zł). Komornik sprzedał ją za w/w cenę, natomiast kupujący po roku sprzedał tę nieruchomość za ok. 3 000 000 zł, co obrazuje jej rzeczywistą wartość. Gdyby komornik uzyskał za tę nieruchomość podobną kwotę (ok.1/3), to zaspokoiłby w całości bank oraz innych wierzycieli spółki (...) w D..

- art. 4, art. 7, art. 424 k.p.k. przez odmówienie wiary wyjaśnieniom oskarżonego S. C. oraz oskarżonej M. S., w których to jasno tłumaczyli, iż T. prowadził działalność mając nadzieję na odzyskanie znacznej należności z (...) S.A., co umożliwiłoby szybką spłatę zadłużenia. (T. był dłużnikiem T. na znaczną kwotę, tj. 1 800 000 zł).

- art. 4, art. 7, art. 424 k.p.k. poprzez brak uwzględnienia wyjaśnień oskarżonego C. oraz oskarżonego S., w których to tłumaczą, że natychmiastowa sprzedaż starych aut była jedyną możliwością, aby uzyskać za nie jakiegokolwiek środki. Natomiast uzyskane środki przeznaczano na spłatę wierzycieli.

- art. 424 k.p.k. przez danie wiary w swoim rozstrzygnięciu zeznaniom świadków, że gdyby wiedzieli o trudnej sytuacji (...) sp. z o.o. w D., to nie podjęliby współpracy z tą spółką, podczas gdy jest powszechnie znane, że w okresie współpracy T. z pokrzywdzonymi firmami na rynku panował ogromny kryzys gospodarczy i każda transakcja przedsiębiorcy była niezwykle istotna. Prowadzący działalność gospodarczą często podejmowali współpracę z firmami zadłużonymi, wpisując to niejako w ryzyko prowadzenia takiej działalności.

- art. 424 k.p.k. przez danie wiary świadkowi S. i oparcie w części rozstrzygnięcia w sprawie na opisanych zeznaniach w sytuacji, gdy opisany świadek konsekwentnie zeznawał, że T. był jego dłużnikiem w sytuacji, gdy świadek wcześniej scedował swoje wierzytelności wobec T. na inny podmiot.

3/ błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę polegające na:

- przyjęciu, że gdyby kontrahenci spółki (...) wiedzieli, że posiada ona problemy finansowe to nie dokonywaliby z tą spółką transakcji lub nie godziliby się na wystawianie faktur z odroczonym terminem zapłaty, podczas gdy jak oświadcza oskarżony S. C. pokrzywdzone firmy miały pełną świadomość ciężkiej sytuacji finansowej T. i jako przykład podaje firmę (...) i wiele innych, która sprzedawała towar z odroczonym terminem płatności, wydawała kolejne partie towaru, mimo nieuregulowania płatności za poprzednią dostawę. Świadczy to wyraźnie o tym, że firmy były świadome sytuacji T. i z pełną świadomością podejmowały ryzyko niezbędne do funkcjonowania w okresie kryzysu.

4/ rażącą surowość zastosowanego środka karnego:

- poprzez wymierzenie oskarżonemu środka karnego w postaci obowiązku naprawienia szkody w kwocie 30 566,11 zł, podczas gdy działania S. C. nie nosiły znamion przestępnych. Jedynym celem działania oskarżonego była dalsza kontynuacja funkcjonowania T..

Na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. **w n o s i o** zmianę wyroku w zaskarżonej części i uniewinnienie oskarżonego.

Apelacja obrońcy oskarżonego T. S. (1) na zasadzie przepisów art. 425 § 1 i 2 k.p.k., art. 427 k.p.k., art. 438 pkt 1 i 2 k.p.k., 444 k.p.k. zaskarża powyższy wyrok w całości i **z a r z u c a**:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, a to:

a) art. 286 § 1 k.k. poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie prowadzące do stwierdzenia, iż dopuszczalne jest uznanie oskarżonego za winnego popełnienia umyślnego przestępstwa oszustwa, podczas gdy oskarżony swoim zachowaniem nie wypełnił znamion czynu zabronionego zawartych w tym przepisie, a w szczególności:

- brak jest podstaw do przyjęcia, iż oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim oszukania (...) sp. z o.o. oraz MOSIR w J., mając przy tym pełną świadomość, że wprowadza wskazane podmioty w błąd i uzyskuje w ten sposób korzyść majątkową oraz że chciał wypełnienia tychże znamion,

- brak jest podstaw do przyjęcia, iż oskarżony miał świadomość, iż w czasie zaciągania zobowiązań względem w/w podmiotów, spółka (...) nie miała finansowych możliwości ich pokrycia,

b) art. 300 § 2 k.k. poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie prowadzące do stwierdzenia, iż dopuszczalne jest uznanie oskarżonego za winnego popełnienia umyślnego przestępstwa udaremnienia wykonania orzeczeń Sądów poprzez uszczuplenie zaspokojenia wierzycieli, podczas gdy oskarżony swoim zachowaniem nie wypełnił znamion czynu zabronionego zawartych w tym przepisie, a w szczególności:

- brak jest podstaw do przyjęcia, iż oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim udaremnienia wykonania orzeczeń Sądów poprzez uszczuplenie zaspokojenia wierzycieli spółki (...), za pomocą sprzedaży składników majątkowych, których wartość nie miała żadnego wpływu na możliwości spłaty wysokich zobowiązań spółki,

- brak jest podstaw do przyjęcia, iż oskarżony chciał udaremnienia wykonania orzeczeń Sądów poprzez uszczuplenie zaspokojenia wierzycieli, skoro środki uzyskane ze sprzedaży składników majątkowych wpływały na rachunek spółki, z którego mogło nastąpić zaspokojenie wierzycieli, przez co brak jest skutku w postaci uszczuplenia zaspokojenia, stanowiącego znamię w/w przepisu,

2. obrazę przepisów postępowania mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia, a to:

a) art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 92 k.p.k., art. 410 k.p.k. poprzez naruszającą zasady prawidłowego rozumowania, omijającą wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego, nieuwzględniającą całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy, pomijającą okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego i ustaleniu na jego podstawie, iż oskarżony jest winny popełnienia zarzucanych mu czynów, podczas gdy prawidłowa i wszechstronna ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego przeczy takiemu rozstrzygnięciu, albowiem:

- Sąd Okręgowy błędnie uznał, iż oskarżony działał w zamiarze bezpośrednim oszukania spółki (...) oraz MOSIR w J. mimo, iż brak jest jakichkolwiek dowodów na to, iż oskarżony obejmował swoją świadomością, fakt wprowadzenia w/w podmiotów w błąd, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz że chciał wypełnienia tychże znamion, skoro ze zgromadzonych w sprawie dowodów wynika, iż należności wobec w/w podmiotów były regulowane, zaś współpraca pomiędzy nimi trwała przez długi okres i wzajemne zobowiązania były pokrywane przez spółkę (...),

- Sąd Okręgowy błędnie uznał, iż oskarżony miał wiedzę i świadomość odnośnie sytuacji majątkowej spółki (...) oraz faktu jej niewypłacalności, podczas gdy brak jest jakichkolwiek dowodów świadczących o tym, iż oskarżony rzeczywiście wiedział, iż w momencie zaciągania przez niego zobowiązań spółka była niewypłacalna,

- Sąd Okręgowy mylnie przyjął, iż zaciąganie jakichkolwiek zobowiązań, w sytuacji niewypłacalności spółki, automatycznie przesądza o wypełnieniu znamion przestępstwa oszustwa, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje żadnych podstaw do twierdzenia, iż oskarżony miał świadomość faktu niewypłacalności spółki, a tym samym realizacji znamion przestępstwa oszustwa,

- Sąd Okręgowy błędnie uznał, iż oskarżony musiał mieć świadomość sytuacji finansowej spółki, przez co zaciąganie przez niego zobowiązań w przedmiotowym przypadku stanowiło świadomą realizację znamion przestępstwa oszustwa, podczas gdy oskarżony, w analizowanym okresie, nie był osobą uprawnioną do reprezentacji spółki i zaciągania w jej imieniu zobowiązań, lecz wykonywał polecenia jako zastępca dyrektora do spraw inwestycji, przez co nie sposób uznać, iż wykonując polecenia przełożonych, działał z zamiarem oszukania w/w podmiotów,

- Sąd Okręgowy niesłusznie pominął fakt, iż spółka (...) w analizowanym okresie, zaciągnęła wiele zobowiązań, które zostały w całości przez nią uregulowane, co wyklucza automatyczne przyjęcie działania z zamiarem oszukania w/w podmiotów przez oskarżonego, oraz poddaje w wątpliwość przyjęte przez Sąd założenie, iż każde zobowiązanie spółki, zaciągnięte w stanie niewypłacalności, przesądza o wypełnieniu znamion przestępstwa oszustwa,

- Sąd Okręgowy błędnie uznał, iż oskarżony, w okresie od 30 września do 31 października 2002 r. oszukał MOSIR w J., podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż spółka (...), w dniu 22 października 2002 r. dokonała wpłaty kwoty 15 000 zł na rzecz w/w podmiotu, co wyklucza zamierzone działanie oskarżonego we wskazanym okresie oraz jakkolwiek wolę oszukania tegoż podmiotu,

- Sąd Okręgowy błędnie uznał, iż oskarżony działał z zamiarem udaremnienia wykonania orzeczeń Sądu poprzez uszczuplenie zaspokojenia wierzycieli spółki (...) za pomocą sprzedaży poszczególnych składników majątkowych, podczas gdy brak jest jakichkolwiek dowodów na to, iż oskarżony chciał uszczuplić możliwości zaspokojenia wierzycieli, których należności sięgały przeszło miliona złotych, poprzez sprzedaż samochodów za kwoty rzędu 150-200 zł,

- Sąd Okręgowy błędnie uznał, iż zgromadzone w sprawie dowody dają podstawy do przyjęcia, iż w przedmiotowym przypadku nastąpił skutek

w postaci uszczuplenia zaspokojenia wierzycieli, podczas gdy zysk osiągnięty z tytułu sprzedaży pojazdów w całości wpłacany był na konto spółki, z którego mogło nastąpić zaspokojenie wierzycieli, a tym samym nie doszło do uszczuplenia możliwości regulowania zobowiązań w tym zakresie,

- Sąd Okręgowy niesłusznie pominął fakt, iż niektóre z pojazdów sprzedanych przez oskarżonego były ponownie odsprzedawane na rzecz spółki (...) przez co wierzyciele mogli zaspokoić swoje wierzytelności z tychże składników, a co dowodzi temu, iż oskarżony nie działał z zamiarem bezpośrednim udaremnienia wykonania orzeczeń Sądów,

- Sąd Okręgowy niesłusznie odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie w jakim twierdził on, iż nie miał świadomości odnośnie sytuacji majątkowej spółki nakazującej zgłoszenie wniosku o upadłość, a także w zakresie w jakim twierdził, iż nie było jego zamiarem oszukanie podmiotów współpracujących ze spółką (...) oraz udaremnienie wykonania orzeczeń wydanych w stosunku do tegoż podmiotu,

b) art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., albowiem uzasadnienie wyroku Sądu Okręgowego jest niezwykle lakoniczne względem osoby oskarżonego T. S. (1), zwłaszcza w zakresie ustaleń odnośnie strony podmiotowej popełnionych czynów, a nadto nie wskazuje dlaczego przyznano walor wiarygodności jednym dowodom, a odmówiono ich innym dowodom, dlaczego nie uznano dowodów przeciwnych, a zwłaszcza nie wskazuje na jakiej postawie Sąd Okręgowy ustalił, iż:

- oskarżony działał w zamiarze bezpośrednim oszukania podmiotów współpracujących ze spółką (...), oraz w zamiarze udaremnienia wykonania orzeczeń Sądów poprzez uszczuplenie majątku spółki,

- oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, jak to miała być korzyść i dla kogo miała zostać osiągnięta,

- oskarżony obejmował swoją świadomością fakt niewypłacalności spółki.

Wskazując na te zarzuty **w n o s i o**:

a) zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów,

b) zasądzenie kosztów obrony według norm przepisanych, ewentualnie

c) uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Rzeszowie.

Apelacja obrońcy oskarżonego R. K. (1), na podstawie przepisu art. 425 § 1 i 2 k.p.k. zaskarża w/w wyrok w części w której uznano oskarżonego za winnego czynów opisanych w punktach VI i VII wyroku.

Zaskarżonemu orzeczeniu **z a r z u c a**:

- błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mające wpływ na jego treść

- obrazę przepisów postępowania, a to przepisów art. 2 § 2 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k.,

- rażąco niewspółmierność kary tj. przesłanki apelacyjne określone w przepisach art. 483 pkt 3 i 4 k.p.k.

Wskazując na powyższe **w n o s i o** zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacje obrońców oskarżonych nie są zasadne. Zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy.

Na wstępie wskazać należy, iż rozpoznając ponownie sprawę Sąd Okręgowy w Rzeszowie przeprowadził postępowanie w sposób prawidłowy, wypełniając wskazania Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie. Sąd I instancji poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne w następstwie wnikliwego i wszechstronnego rozważenia wszystkich dowodów i okoliczności ujawnionych w sprawie. Ustalenia i wnioski Sądu Okręgowego zostały należycie przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Postępowanie dowodowe Sąd I instancji przeprowadził starannie, dokładnie oceniając dowody, nie popełnił przy tym błędów logicznych, ani nie przekroczył granicy swobodnej oceny dowodów (art. 7 kpk).

I. *Apelacja obrońcy oskarżonego R. K. (1)*

Podnoszone przez obrońcę zarzuty błędów w ustaleniach faktycznych, obrazy art. 2 § 2 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k., a także rażącej niewspółmierności kary nie są zasadne.

W uzasadnieniu swojej apelacji obrońca popada w sprzeczność, gdy raz twierdzi, że Sąd I instancji ustalił okoliczności na podstawie umowy i aneksu do umowy, by następnie zarzucić, że dowód ten „w istocie został pominięty” przez Sąd I instancji.

Wyjaśnić należy, iż umowa i aneks zostały przez Sąd I instancji (str. 31 uzasadnienia zaskarżonego wyroku) wskazane jako podstawa do poczynienia ustaleń faktycznych. Sąd Okręgowy w oparciu o te dowody ustalił, że w dniu 15 marca 2002 r. zawarto umowę, której aneks przewidywał w swojej treści wpłatę przez K. J. kwoty 250 000 zł jako zabezpieczenie. Jednocześnie prawidłowo ustalono, że doszło do wpłaty kwoty 250 000 zł poleceniem przelewu opisanym jako „udzielenie pożyczki”, a także, iż nie doszło do skutku przedsięwzięcie planowane przez spółkę (...), zaś K. J. nie odzyskał wpłaconych pieniędzy.

Na stronach 59 i 60 uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy dokonał oceny tak ustalonego stanu faktycznego, uznając, że w istocie wpłaconą przez K. J. kwotę należało uznać za pożyczkę dla spółki (...). Pomimo odmiennego brzmienia postanowień umowy i aneksu, stanowiła ona w ocenie Sądu I instancji pożyczkę. Sąd Okręgowy interpretuje, że oskarżony R. K. (1) w momencie zaciągania pożyczki wiedział, że kwota pożyczki nie zostanie w terminie zwrócona.

Zatem, wbrew tezie apelacji obrońcy oskarżonego, umowa i aneks nie zostały pominięte w rozważaniach czynionych przez Sąd orzekający, ale stały się podstawą dla poczynienia ustaleń faktycznych. Nie jest prawdą także, że Sąd I instancji nie dostrzegł i nie odniósł się do sprzeczności między z jednej strony twierdzeniami oskarżonych i dosłownym brzmieniem umowy i aneksu, a z drugiej – relacją K. J. oraz tytułem polecenia przelewu. Analizę taką Sąd Okręgowy przeprowadził na str. 35 i 38 uzasadnienia, a Sąd odwoławczy podziela przedstawione tam argumenty i konkluzje.

Zgodnie z utrwaloną linią orzecniczą Sądu Najwyższego, przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k., gdy:

- a) jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy,
- b) stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego,
- c) jest zgodne ze wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku przy zachowaniu zasad prawidłowego rozumowania.

W konsekwencji kontrola instancyjna oceny dowodów z natury nie obejmuje sfery przekonania sędziowskiego, jaka wiąże się z bezpośredniością przesłuchania, sprowadza się natomiast do sprawdzenia czy ocena ta nie wykazuje błędów natury faktycznej (niezgodności z treścią dowodu) lub logicznej (błędności rozumowania i wnioskowania), albo czy

nie jest sprzeczna z doświadczeniem życiowym lub wskazaniem wiedzy (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 2005 r., (...) 2/05, LEX nr 471932).

Ocena sformułowana przez Sąd Okręgowy odnośnie uznania wpłaty 250 000 zł przez K. J. pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., gdyż nie można sądowi zasadnie postawić zarzutu uchybienia temu przepisowi.

Zupełnie zbytecznym byłoby, wbrew stanowisku obrońcy, ponowne przesłuchiwanie K. J., który wypowiedział się już w tej kwestii.

Przyznać należy rację obrońcy, iż podstawą każdego rozstrzygnięcia mogą być tylko prawdziwe ustalenia faktyczne (art. 2 § 2 k.p.k.), a także, że nie dające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na korzyść oskarżonego (art. 5 § 2 k.p.k.). Niemniej jednak w przepisie art. 5 § 2 k.p.k. chodzi o wątpliwości jakie ma sąd, nie chodzi w nim o wątpliwości strony. Jest rzeczą obrońcy wskazywanie na możliwe wątpliwości, ale dla zastosowania art. 5 § 2 k.p.k. wątpliwości te musi mieć sąd, a w tej sprawie Sąd I instancji nie miał wątpliwości i swoje stanowisko należycie przedstawił w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Zaznaczyć należy, iż samo zaprezentowanie przez stronę odmiennej wersji nie tworzy jeszcze stanu o jakim mowa w dyspozycji art. 5 § 2 k.p.k. Nie dochodzi do naruszenia dyrektywy zawartej w art. 5 § 2 k.p.k. wtedy, gdy wprawdzie istnieją dwie grupy przeciwstawnych sobie dowodów, ale ustalając przebieg wydarzeń sąd orzekający oprze się na dowodach, które wspierają przyjęty stan faktyczny z jednoczesnym przedstawieniem argumentacji przemawiającej za takim wyborem i wskazaniem dlaczego nie dał wiary dowodom przeciwnym (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 kwietnia 2011 r., III KK 93/11, Biul. PK 2011/10/31).

Rację należy przyznać obrońcy, iż pewne wątpliwości budzić może stwierdzenie niewinności S. C., a jednocześnie uznanie za winnego R. K. (1), gdy zachowania ich obu względem udzielającego pożyczkę K. J. były powiązane. Niemniej jednak, wobec braku zaskarżenia wyroku na niekorzyść S. C. w tej części, Sąd Apelacyjny nie może wypowiadać się w tej kwestii, będąc związany regułą *ne peius* (art. 433 § 1 k.p.k., art. 434 § 1 k.p.k., 454 § 1 k.p.k.).

Odnośnie czynu opisanego w punkcie VI wyroku, nie można zgodzić się z obrońcą, iż brak jest dowodów na wprowadzenie w błąd przedstawicieli spółki (...).

Z opinii biegłego R. K. (2) (k. 1664) wynika, iż spółka (...) już w 2001 r. nie miała środków na zapłatę długów wymagalnych, nie było także gwarancji na szybką poprawę finansów spółki, zachodziły przesłanki do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości spółki (...).

Sąd Okręgowy trafnie ustalił, iż R. K. (1) miał świadomość, w jakiej sytuacji finansowej znajdowała się kierowana przez niego spółka (...) (str. 58 uzasadnienia). W efekcie musiał wiedzieć również, że za urządzenia dostarczone przez T. spółka w uzgodnionym terminie nie zapłaci. Sąd I instancji prawidłowo ustalił także, że o sytuacji finansowej spółki (...) oskarżony nie poinformował kontrahenta, tj. spółki (...), czym wywołał błędne przeświadczenie o woli i możliwości terminowego uregulowania płatności.

Sąd Apelacyjny stoi na stanowisku, iż znamiona oszustwa wypełnia działanie sprawcy, który składa zamówienie na dostarczenie towaru/wykonanie usługi, za które płatność ma nastąpić w uzgodnionym, odroczonej terminie, jeżeli złożeniu zamówienia towarzyszy powzięty z góry zamiar niedotrzymania uzgodnionego terminu zapłaty i odłożenia go na czas bliżej nieokreślony oraz uzależnienia zapłaty od ewentualnego powodzenia określonych inwestycji dokonanych w przyszłości. Pogląd Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie nie jest odosobniony, podobne stanowisko zajmował Sąd Apelacyjny w Katowicach (zob. wyrok z dnia 28 lutego 1995 r., II AKr 2/95, Prok. i Pr. – wkł. 1995, nr 9, poz. 22).

Wobec powyższego stwierdzić należy, iż oskarżonemu zasadnie przypisano sprawstwo czynu określonego w punkcie VI wyroku.

Nie można podzielić także stanowiska obrońcy oskarżonego, iż wymierzona R. K. (1) kara ma charakter rażąco surowej. Kara ta nie ma charakteru takiego, że jej wysokość jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz

zaakceptować (por. wyrok Sądu Najwyższego z 2 lutego 1995 r., II KRN 198/94, OSNPP 6/1995, poz. 18). Zmiana wysokości orzeczonej kary może w postępowaniu odwoławczym nastąpić jedynie wówczas, gdy kara ta jest „rażąco niewspółmierna”. Owa niewspółmierność w ustawie została poprzedzona określeniem „rażąca”, co wyraźnie zaostroża kryterium zmiany wyroku z powodu czwartej podstawy odwoławczej. Określenie „rażąca” należy bowiem odczytywać dosłownie i jednoznacznie jako cechę kary, która istotnie przez swą niewspółmierność razi (oślepia). Nawet gdy orzeczona kara wydaje się sądowi odwoławczemu jako niewspółmierna, więc w badanym przypadku jako zbyt surowa, nie może to spowodować obniżenia kary, gdy ta niewspółmierność nie ma charakteru rażącego (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 28 października 2011 r., II AKA 216/11, (...)).

II. *Apelacja obrońcy oskarżonego T. S. (1)*

Zarzuty podniesione przez obrońcę (naruszenia prawa materialnego, a to art. 286 § 1 k.k., art. 300 § 2 k.k., a także zarzuty naruszenia prawa procesowego, a to art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 92 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 424 § 1 k.p.k.) nie zasługują na uwzględnienie.

W większości zarzuty te sprowadzają się do kwestionowania świadomości oskarżonego, a w efekcie do negowania ustalonego przez Sąd Okręgowy zamiaru, z jakim działał oskarżony.

Przed odniesieniem się do zarzutów należy wskazać, iż konstrukcja samej apelacji nie jest prawidłowa, gdyż kwestionuje zarówno poczynione ustalenia faktyczne, jak i dokonaną przez Sąd Okręgowy subsumcję. Podkreślić należy, że zarzut obrazy prawa materialnego można podnosić jedynie wobec niekwestionowanych ustaleń faktycznych (zob. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 marca 2000 r., V KKN 97/98, LEX nr 50943).

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutów procesowych wskazać należy, iż nie jest zasadne podnoszenie przez obrońcę zarzutów dotyczących naruszenia art. 4 k.p.k., art. 92 k.p.k., art. 410 k.p.k. Wbrew tezie obrońcy, Sąd Okręgowy brał pod uwagę okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego. Sąd Okręgowy nie pominął informacji związanych z regulowaniem przez T. zobowiązań; okoliczności te zostały wzięte pod uwagę, wprowadzone do procesu, ujawniono zeznania świadków, dokumenty, opinię biegłego. Obrońca przypisuje tym okolicznościom inną doniosłość, niż uczynił to Sąd I instancji. Ocena Sądu Okręgowego w zakresie tych okoliczności nie naruszyła dyrektywy zawartej art. 7 k.p.k.

W zakresie zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k. aktualne pozostają rozważania poczynione przez Sąd Apelacyjny, a przedstawione wyżej (przy odniesieniu się do apelacji obrońcy R. K. (1)). Także w stosunku do oskarżonego T. S. (1) nie można Sądowi Okręgowemu zasadnie zarzucić, że uchybił treści art. 7 k.p.k.

Wbrew tezie apelacji obrońcy, uzasadnienie zaskarżonego wyroku odpowiada wymogom art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. Sąd I instancji szczegółowo wskazał na jakich dowodach opiera swoje ustalenia oraz wskazał dlaczego nie uznaje wiarygodności dowodów przeciwnych. Sąd I instancji wszechstronnie ocenił zeznania oskarżonego T. S. (1), uznając je generalnie za niewiarygodne (str. 36-37 uzasadnienia). Ocena ta nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów. Sąd Okręgowy jasno uzasadnił, dlaczego przyjął, iż T. S. (1) miał świadomość sytuacji finansowej spółki (str. 57 uzasadnienia), jak też wskazał dlaczego przypisano mu działanie z zamiarem bezpośrednim oszustwa, czy pokrzywdzenia wierzycieli.

Faktem jest, iż Sąd Okręgowy nie stwierdził wprost, że korzyść majątkowa, związana z działaniem oskarżonego, miała być (i została) osiągnięta przez spółkę (...). Niemniej jednak w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (str. 56) jednoznacznie wskazano, iż oskarżony T. S. (1), jako zastępca dyrektora ds. inwestycji, działał w imieniu spółki (...). Nie pozostawia to możliwości innej interpretacji niż tylko, że korzyść miała być dla T.-u.

W zakresie zarzutu naruszenia art. 286 § 1 k.k. przypomnieć należy, iż w ocenie Sądu Apelacyjnego, znamiona oszustwa wypełnia działanie sprawcy, który składa zamówienie na dostarczenie towaru/wykonanie usługi, za które płatność ma nastąpić w uzgodnionym, odroczonej terminie, jeżeli złożeniu zamówienia towarzyszy powzięty z góry zamiar

niedotrzymania uzgodnionego terminu zapłaty i odłożenia go na czas bliżej nieokreślony oraz uzależnienia zapłaty od ewentualnego powodzenia określonych inwestycji dokonanych w przyszłości.

Sąd I instancji prawidłowo ustalił, iż oskarżony, pełniący funkcję zastępcy dyrektora ds. inwestycji T., musiał posiadać znajomość sytuacji finansowej spółki, gdyż w przeciwnym razie nie mógłby pełnić takiej funkcji. Ocena taka jest zgodna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego. Konsekwencją jest prawidłowe ustalenie działania oskarżonego z zamiarem bezpośrednim kierunkowym. Oskarżony wiedział, że zobowiązania nie zostaną terminowo spłacone, a mimo to wadliwie ukształtował swoją aktywność na ich zaciąganie, chciał ich zaciągnięcia.

Nie sposób zgodzić się z obrońcą oskarżonego, iż oskarżony nie podjął decyzji o zaciągnięciu zobowiązań samodzielnie, wszak oskarżony nie jest osobą ubezwłasnowolnioną, jest władny podejmować decyzje autonomicznie. Nie został w żaden sposób zmuszony do zaciągnięcia zobowiązań w imieniu i na rzecz T., a powiązania rodzinne z oskarżonym S. C. nie mogą powodować ekskulpacji oskarżonego.

Z twierdzeniami obrońcy, iż nie uwzględniono „specyfiki działalności T.” (str. 10-11 apelacji), mającej polegać na tym, iż spółki w stanie niewypłacalności nierzadko realizują kolejne inwestycje, aby osiągnąć korzystny wynik finansowy, trudno polemizować. Przypomnieć należy, iż zgodnie z prawem upadłościowym i naprawczym, zarząd przedsiębiorstwa niewypłacalnego powinien złożyć wniosek o upadłość, a nie realizować kolejne inwestycje, na których może stracić. R. legis takiego rozwiązania polega na ochronie wierzycieli, poprzez danie im możliwości odzyskania (choćby w części) wierzytelności. Zasadnie więc Sąd Okręgowy nie brał pod uwagę takiej „specyfiki działalności T.-u.

Wobec powyższego oskarżony zaciągając zobowiązania, o których z góry wiedział, że spółka (...) ich nie zrealizuje w uzgodnionym terminie, wypełnił znamiona art. 286 § 1 k.k. Oskarżonego nie może ekskulpować fakt, iż T. płacił niektóre zobowiązania częściowo lub w późniejszym terminie.

W zakresie zarzutu naruszenia art. 300 § 2 k.k., wskazać należy, iż oskarżony nie kwestionował, że dokonał zbycia pojazdów stanowiących mienie spółki (...). W czasie dokonywania transakcji sprzedaży spółka była już niewypłacalna. Wbrew tezom apelacji, Sąd Okręgowy dokonał trafnego wnioskowania co do zamiaru sprawcy, a to na podstawie całokształtu okoliczności towarzyszących transakcjom sprzedaży mienia (str. 62 uzasadnienia). Ocena Sądu I instancji nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów.

Nie można przyznać racji obrońcy, iż nie doszło do udaremnienia czy uszczuplenia egzekucji, gdyż kwoty ze sprzedaży pojazdów trafiły na konto spółki. W momencie dokonywania sprzedaży wiele podmiotów prowadziło egzekucję względem spółki (...), niektórzy wierzyciele posiadali tytuły egzekucyjne potwierdzające ich roszczenia.

Nie można co prawda kwestionować, że środki ze sprzedaży pojazdów w istocie trafiły na konto spółki (...), chodzi jednak o to, że nie zostały one zagospodarowane zgodnie z wolą wierzycieli, jak miałyby to miejsce w postępowaniu egzekucyjnym. Środki, które trafiły na konto spółki zostały rozdysponowane przez spółkę w schyłkowym okresie jej działalności (a nie przez wierzycieli). Uszczuplenie lub udaremnienie zaspokojenia wierzycieli polegało w tym przypadku na pozbawieniu wierzycieli możliwości decydowania o przeznaczeniu tych składników majątkowych. Oskarżony zbywając pojazdy, uniemożliwił skierowanie egzekucji do tych przedmiotów, a tym samym pozbawił wierzycieli możliwości decydowania o środkach, które można by uzyskać ze sprzedaży pojazdów w toku postępowania egzekucyjnego.

Oskarżonego nie może ekskulpować fakt, że za sprzedawane pojazdy uzyskano niewielkie (w relacji do całości zadłużenia T.) sumy. Okoliczność ta powinna być natomiast (i została przez Sąd Okręgowy) uwzględniona przy wymiarze kary za popełnienie tego czynu. Odpowiedzialności oskarżonego nie może wyłączyć także późniejsza powrotna sprzedaż samochodu F. (...) przez S. T., albowiem wyjęto spod władztwa spółki składnik majątkowy, który powrócił po okresie używania przez S. C., a zatem jego wartość w tym momencie była niższa.

Nie można podjąć polemiki z obrońcą co do tego, czy wartość sprzedawanych pojazdów była rynkowa, albowiem do oszacowania wartości tychże byłaby konieczna ich wycena przez biegłego, której wykonanie z uwagi na fakt, iż zostały sprzedane nie było możliwe. Wszakże, jak już wskazywano wyżej, wartość przedmiotów, które zbyto nie ma znaczenia dla przypisania odpowiedzialności karnej z art. 300 § 2 k.k.

III. *Apelacja obrońcy oskarżonego S. C.*

Zarzuty podniesione przez obrońcę nie zasługiwały na uwzględnienie, a jego apelacja okazała się być bezzasadną.

Konstrukcja środka zaskarżenia nie jest prawidłowa, albowiem skarżący formułuje jednocześnie zarzuty obrazu prawa procesowego, błędu w ustaleniach faktycznych, jak również naruszenia prawa materialnego. Zgodnie z utrwaloną linią orzecznictwa, obrazę prawa materialnego można zarzucać jedynie w wypadku braku kwestionowania poczynionych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych (zob. np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 10 lutego 2010 r., II AKa 267/09, KZS 2010/4/33; postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 17 czerwca 2009 r.,

II AKz 220/09, KZS 2009/10/52).

W pierwszej kolejności należy odnieść się do zarzutów naruszenia prawa procesowego, a to art. 4, 7 i 424 k.p.k.

Zupełnie niezrozumiałe jest podnoszenie przez obrońcę zarzutu naruszenia art. 424 k.p.k., skoro obrońca nie wskazuje w jaki sposób treść uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego odbiega od wymagań stawianych przez ten przepis. Przypomnieć należy, iż zgodnie z już utrwaloną linią orzecznictwa, przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k., gdy:

- a) jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy,
- b) stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego,
- c) jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku przy zachowaniu zasad prawidłowego rozumowania (zob. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 2005 r., (...) 2/05, LEX nr 471932).

Obrońca nie wskazał, w jaki sposób Sąd Okręgowy miałby przekroczyć granicę swobodnej oceny dowodów. Nie wskazał na błędy logiczne, naruszenie zasad wiedzy czy doświadczenia życiowego. W tej sytuacji jego argumentacja stanowi jedynie przedstawienie własnych ocen materiału dowodowego, będąc nieuprawnioną polemiką z ustaleniami Sądu.

Wbrew tezom apelacji, Sąd I instancji nie naruszył przepisu art. 7 k.p.k. Nie może być mowy także o naruszeniu art. 4 k.p.k., gdyż Sąd Okręgowy wskazał na wszelkie okoliczności świadczące zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego. Sąd Okręgowy podał, którym dowodom dał wiarę i dlaczego nie uwzględnił dowodów przeciwnych.

Godzi się jedynie zauważyć, że wbrew tezom apelacji okoliczność, iż kilku wierzycielom T. zapłacił w terminie, nie może świadczyć o tym, że oskarżony S. C. nie chciał nikogo oszukać. Tym bardziej, że w inkryminowanym okresie płacenie przez T. zobowiązań w terminie i w pełnej wysokości było wyjątkiem, a nie zasadą.

Podobnie nie mógł być skutecznym zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, kiedy obrońca nie wykazuje konkretnych uchybień w ocenie materiału dowodowego, jakich miałby dopuścić się Sąd I instancji w świetle zasad logicznego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Zarzut ten sprowadza się do polemiki z ustaleniami sądu, a jako taki nie może być skuteczny (zob. np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 6 października 2000 r., II AKa 138/00, KZS 2002/2/53).

Podniesione przez obrońcę zarzuty naruszenia art. 286 § 1 k.k. sprowadzają się w istocie do kwestionowania ustaleń Sądu Okręgowego w zakresie zamiaru z jakim działał oskarżony S. C.. Obrońca zajmuje stanowisko, że oskarżony nie wprowadzał w błąd oraz działał z zamiarem zwrotu należności, co uniemożliwia przypisanie mu popełnienia czynu z art. 286 § 1 k.k.

Należy częściowo przyznać obrońcy rację. W stosunku do niektórych kontrahentów S. C. nie podejmował żadnej aktywności mającej na celu wprowadzenie w błąd. Problem w tym, że nie podejmował także aktywności mającej na celu uzmysłowienie im, jaka jest sytuacja finansowa T.. Niekwestionowane jest, iż wprowadzenie w błąd może przyjąć postać zaniechania, przemilczenia istotnych informacji o swojej sytuacji finansowej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 lipca 2007 r., V KK 384/06, LEX nr 299205; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2007 r.,

III KK 20/07, LEX nr 310207). Oznacza to, że oskarżony (wbrew tezom apelacji) wywoływał u kontrahentów fałszywe wyobrażenie co do możliwości oraz woli realizowania przez T. zobowiązań.

Sąd Apelacyjny podziela pogląd Sądu Okręgowego, że zaciąganie przez bankruta zobowiązań, bez informowania kontrahenta o swojej sytuacji, wypełnia znamiona art. 286 § 1 kk. Sąd Apelacyjny w Rzeszowie stoi na stanowisku, iż znamiona oszustwa wypełnia działanie sprawcy, który składa zamówienie na dostarczenie towaru/wykonanie usługi, za które płatność ma nastąpić w uzgodnionym, odroczonej terminie, jeżeli złożeniu zamówienia towarzyszy powzięty z góry zamiar niedotrzymania uzgodnionego terminu zapłaty i odłożenia go na czas bliżej nieokreślony oraz uzależnienia zapłaty od ewentualnego powodzenia określonych inwestycji dokonanych w przyszłości. Pogląd Sądu odwoławczego nie jest odosobniony, podobne stanowisko zajmował Sąd Apelacyjny w Katowicach (zob. wyrok z dnia 28 lutego 1995 r., II AKr 2/95, Prok. i Pr. – wkł. 1995, nr 9, poz. 22).

Oskarżony znał dokładnie sytuację finansową spółki, którą kierował. Nie mógł, wbrew tezie apelacji, działać z zamiarem zwrotu należności, skoro zwrot zaciąganych należności w umówionych terminach, w pełnej wysokości obiektywnie nie był możliwy. Oskarżony wiedział, że spłata w uzgodnionych terminach i wysokościach nie nastąpi, a jednak chciał zaciągać dalsze zobowiązania u kolejnych podmiotów.

Oskarżony miał możliwość podjęcia właściwej decyzji – złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości spółki (...), a jednak wadliwie ukształtował swoją aktywność na pozyskiwanie środków na dalsze funkcjonowanie T.-u kosztem innych podmiotów. Obrońca w uzasadnieniu apelacji podnosi, że celem działania oskarżonego S. C. było dalsze prowadzenie spółki (...), wyprowadzenie jej z tarapatów finansowych. Oskarżony tymczasem działał w celu osiągnięcia przez T. korzyści majątkowej, wprowadzał w błąd kontrahentów, czym doprowadzał ich do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Oznacza to, że zachowanie oskarżonego zrealizowało znamiona z art. 286 § 1 k.k. (z uwagi na wartość mienia i czas trwania działań oskarżonego w związku z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.).

Odnosnie zarzutu naruszenia art. 300 § 2 k.k., wskazać należy, iż nie polega na prawdzie teza obrońcy, że oskarżony nie działał z zamiarem udaremnienia orzeczeń sądów, gdyż w momencie dokonywania sprzedaży pojazdów nie było jeszcze tytułów wykonawczych i egzekucji komorniczych. Wydaje się, iż sam obrońca wycofał się z tego zarzutu, gdyż nie rozwija go w uzasadnieniu apelacji. Dla porządku wskazać należy, iż sprzedaż miała miejsce w dniu 17 października 2001 r. oraz w dniu 12 lutego 2002 r., natomiast trudności w regulowaniu zobowiązań T. trwały już od końca 1999 r.

Oskarżonego nie może ekskulpować fakt, że sprzedawane samochody były wyeksploatowane i przedstawiały niewielką wartość (w relacji do całości zadłużenia T.). Nie można kwestionować, że środki ze sprzedaży pojazdów w istocie trafiły na konto T., chodzi jednak o to, że nie zostały one zagospodarowane zgodnie z wolą wierzycieli, jak miałyby to miejsce w postępowaniu egzekucyjnym. Środki, które trafiły na konto spółki zostały rozdysponowane przez spółkę w okresie jej działalności (a nie przez wierzycieli). Uszczuplenie lub udaremnienie zaspokojenia wierzycieli polegało w tym przypadku na pozbawieniu wierzycieli możliwości decydowania o przeznaczeniu tych składników majątkowych.

Nie można się odnieść do tez obrońcy, że pojazdy należało sprzedać, gdyż w przyszłości nie uzyskałoby się za nie żadnych środków. Do podjęcia polemiki niezbędnym byłoby zasięgnięcie opinii biegłego, co jest obecnie niemożliwe.

Nie należy tracić z pola widzenia najistotniejszej okoliczności, że wartość mienia, które oskarżony zbył nie ma decydującego znaczenia dla realizacji znamion z art. 300 § 2 k.k. Oskarżony zbywając pojazdy, uniemożliwił skierowanie egzekucji do tych przedmiotów, a tym samym pozbawił wierzycieli możliwości o decydowaniu o środkach, które można by uzyskać z ich sprzedaży w drodze postępowania egzekucyjnego.

W tej sytuacji nie można mieć wątpliwości, że oskarżony zrealizował znamiona przestępstwa z art. 300 § 2 k.k.

Nie jest zasadnym także zarzut „rażącej surowości zastosowanego środka karnego”. Zaznaczyć należy, iż zarzut taki nie może być w ogóle podstawą apelacji, jako nie mieszczący się w katalogu wskazanym

w art. 438 k.p.k., który to katalog winien być podmiotowi profesjonalnemu (adwokatowi) znany. Podstawą apelacji może być zarzut rażącej niewspółmierności kary lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego lub innego środka (art. 438 pkt 4 k.p.k.).

Godzi się zauważyć, że podstawą do zastosowania środka karnego był przepis art. 46 § 1 k.k. (a nie, jak wskazuje obrońca, art. 46 § 2 k.k., który jest podstawą orzekania nawiązki a nie obowiązku naprawiania szkody). Skazanie za przestępstwo oraz złożenie przez pokrzywdzonych wniosków obligowało sąd do orzeczenia obowiązku naprawienia szkody (albo nawiązki). Zatem środek karny został zastosowany słusznie. Nie można również z pewnością mówić o rażącej (bijącej w oczy, oślepiającej) jego surowości.

Wszystkie apelacje okazały się nie być zasadnymi. Sąd Apelacyjny rozpoznając sprawę w granicach apelacji nie znalazł przesłanek do uchylenia albo zmiany zaskarżonego wyroku. Rozpoznając sprawę w zakresie szerszym przewidzianym przez ustawę Sąd Apelacyjny nie doszukał się przesłanek do uchylenia wyroku lub jego zmiany z urzędu.

W związku z wszystkim powyższym zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy.

Orzeczenie wydano na podstawie art. 437 §1 k.p.k. oraz art. 456 k.p.k., zaś o kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze rozstrzygnięto na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 635 k.p.k.